

יום חמישי, י"ג באב התשפ"ה

07 באוגוסט 2025

נאומו המלא של מפקד עוצבת "בני-אור" היוצא, אלוף-משנה ד'

מפקד זרוע היבשה, אלוף נדב לוטן,
מפקד הכשרות היסוד וראש חטיבת ההפעלה ההפעלה בזרוע היבשה, תת-אלוף שרון אלטיט,
קצין השריון הראשי, תת-אלוף אוהד מאור,
מנכ"ל כלל, מר אבי פישר,
חברים לדרך, פקודים, מפקדים, נגדים, לוחמים,
משפחת ד' ונ',
משפחתי האהובה,
מכובדי כולם.

"ברית אמת היא לנו, קשר לא נפרד, רק אשר אבד לי – קנייני לעד" (רחל המשוררת).

25 שנים מגיעות היום לסיומן. 25 שנים של עשיה ואהבה גדולה למקום ולאנשים. אני עומד כמפקד החטיבה, במקום שנכנסתי בשעריו בראשית דרכי כשריונר, ובו גדלתי והתעצבתי כמפקד. אני נושא את דבריי בפעם האחרונה כמפקד בחיל השריון.

לראשונה מזה 25 שנים, אחליף את הכומתה השחורה באחרת, אך לעד היותי שריונר, יהיה חלק מרכזי בזהות שלי. אני מסכם היום תקופה מרגשת, מאתגרת, כואבת ומרוממת, ומנסה לברור מילים שיצליחו לתפוס את מה שהלב מרגיש. החלטתי שלא לדבר כאן על עשייתי ועשיית החטיבה תחת במלחמה ובהכשרות, את זה אשאיר לדפי ההיסטוריה ולמורשות הקרב. אני אחלוק איתכם את שעל ליבי.

במהלך השנים, הייתה לי הזכות ללמוד ולהכיר אנשים – כאלה שהיו שם מהיום הראשון, נגדים שצמחו איתי מאז שהייתי רק צוער, מג"דים שהכרתי בשערי המלחמה והפכו לאחים בלב ובנפש, קציני מטה שעשו לילות כימים על מנת שהחטיבה תעמוד במשימתה, מ"פים צעירים שהתשוקה שלהם, התבונה, האמונה בצדקת הדרך – הם בעיניי הראי הכי צלול למה שטוב ויפה בארץ הזאת. אז אפתח את דברי באמירת תודה לכם – אנשי החטיבה, בסדיר ובמילואים, על שהענקתם לי את הזכות לפקד עליכם בשגרה ובעיקר בשדה הקרב. אתם העוצמה האמיתית של חטיבה 460. אני מצדיע לכל אחד ואחת מכם.

בחטיבה 460 נמצא דור הלוחמים, המפקדים, המנהיגים והאזרחים שנושאים ועוד יישאו את המדינה על כתפיהם. האחריות על בנייתם מוטלת עלינו המפקדים. זו לא שליחות של מישהו אחר – אלא האחריות הישירה שלנו, המפקדים בשטח. המפקדים שגדלים מתוך השטח. אלה שעברו את המלחמה בחזית, אתם – ולא מישהו אחר – תובילו את המדינה הזאת קדימה. האחריות שמוטלת עלינו היא רחבה – לא רק ביטחונית. גם חינוכית, ערכית, מוסרית.

מפקדי החטיבה, הפקודים שלנו הם לא רק המשאב הכי יקר שיש לצה"ל – הם עתיד המדינה כולה. הם אלה שיום אחד יובילו אותה, הם אלה שיגדלו את הדורות הבאים. תאהבו את האנשים שלכם, זכרו שהם היקרים מכל. תכעסו כשצריך, תכוונו, תחנכו – אבל תעשו את זה מתוך אמונה עמוקה, שהם רוצים להצליח, שהם חכמים, שהם טובים.

המפתח האמיתי טמון באמון. כזה שבונים לא כשמתחילה הסערה, אלא דווקא בזמני שגרה. תנו לאנשים סביבכם מקום לחשוב, לחלום, לטעות ולגדול. תאמינו בכוחם. ובעיקר – תזכרו שלוחמינו שהולכים אל הקרב ומסכנים את חייהם כנגד כל אינסטינקט, לא עושים זאת בשם הפקודות, אלא בשם אהבת המולדת, אהבת האדם ולמען המשך קיומה של המדינה.

חטיבה 460 היא החטיבה שבה מתחיל חיל השריון. כאן נקבעים היתדות הראשונים, בסיסו של בניין הכוח. אין בלחימה חייל, לוחם, מט"ק או מ"מ שלא החל את דרכו והוכשר ללחימה כאן. משחר שירותם, עוטי הכומתות השחורות גדלים אצלינו על ברכי הערכים, הנורמות והסטנדרטים שמוטמעים בחטיבה. זאת לא קלישאה זאת אחריות גדולה לביטחון מדינת ישראל.

בשנתיים האחרונות למדתי שיעורים, שחלקם היו משמעותיים מאלו שלמדתי ב-23 שנות השירות שקדמו לה. למדתי במלחמה בי אסור לנו לפסול אנשים רק כי הם חושבים אחרת מאיתנו. דווקא במלחמה, הגיוון הזה הופך לנכס. בלא מעט פעמים לאורך תפקידי כמפקד חטיבה טעיתי. וככל אותן פעמים - דווקא אותם קולות שלא הסכמתי איתם בהתחלה, התבררו בקולות הנכונים. זכרו, השבעה באוקטובר לא התחיל בבוקר ההוא, הוא היה תולדה של תהליכים, של סימנים, של קריאות שלא תמיד השכלנו לשמוע בזמן. זה שיעור כואב - אבל גם קריאה לפעולה, לא להתעלם, לא לחכות. לטפל, עכשיו. לא לדחות למחר בעיה שדורשת פתרון היום.

מלחמת חרבות ברזל גבתה מאיתנו מחירים כבדים עשרים לוחמים ומפקדים, גיבורים ואהובים, נפלו תחת פיקודי. האחריות היא שלי, לא עמדתי במשימה להשיבם הביתה בשלום, עבורם, עבור משפחותיהם, אשר לנצח מפקד החטיבה. זכרם נצרב בי, ואובדנם - בכל יום מהדהד בי מחדש.

משפחות יקרות, אין מילים שיכולות לנחם ולהתגבר על האובדן אני רק יכול להבטיח לכם שאמשיך ללוות אתכם גם בהמשך דרכי.

והכאב לא נגמר שם. גם הפצועים, בגוף ובנפש, הם חלק מאיתנו. החובה שלנו לא תמה עם שחרורם או חזרתם לשירות. היא נמשכת - בליווי, בתמיכה, בהכרה. וברגעים אלו חשוב שנזכור כי משימתנו לא תמה. השבוע קיבלנו תזכורת כואבת לשבי הנורא בו נמצאים 50 אחינו ואחיותינו. האחריות שלנו כלוחמים ומפקדים לעשות הכל על מנת להשיבם הביתה במהרה. ובתוך כל זה, זכר גם את מה שאנחנו שומרים עליו ונלחמים למענו. לא את הגבול ולא את שדה הקרב, אלא את החיים שמאחוריו. את ההורים שמוציאים ילדים מהגן, את המטיילים בשביל ישראל, את הזוגות שמסיימים את היום במסעדה טובה או בגלידה על הטיילת. העשייה שלנו נועדה לאפשר להם להמשיך לחיות - בפשטות, בשמחה, בשפיות.

נ', אתה מקבל לידך חטיבה מקצועית עם אנשים שיהיו כאן לצידך ויעשו הכל עבור הצלחתך והצלחת החטיבה. ישנם אתגרים רבים, אך אני בטוח שגבורתך בשדה הקרב והניסיון רב השנים יביאו את החטיבה לגבהים חדשים. מאחל לך בהצלחה וכאן בשבילך לכל דבר שאדרש.

אני רוצה להודות למפקדי, קצין השריון הראשי, תת-אלוף אוהד מאור ולראש חטיבת ההפעלה, תת-אלוף שרון אלטיט, על הגיבוי והתמיכה ועל חוויה משותפת של פיקוד. למפקדי האוגדות תחתם נלחמה החטיבה, על הזכות להילחם ולתרום לניצחון בשדה הקרב. למפקד הזרוע על כך שבתפקידו כמפקד אוגדה 162 השכיל להתעקש על בניית חטיבה 460 כחטיבה אופרטיבית כשירה למלחמה. על התהליכים שהביאו את החטיבה לשדה הקרב כשירה יותר ומוכנה יותר.

בסופו של יום, כולם בני אדם - גם כשאנחנו עוטים דרגות ונושאים אחריות כבדה. כשאנחנו חוזרים הביתה, הדרגות מונחות בצד. ומה שנשאר - זו המשפחה. אלה שאוהבים אותנו בלי קשר לתפקיד, אלה שחיים את המלחמה מהעורף, שלפעמים קשה לו יותר מהחזית. אז כאן המקום לעצור. להגיד תודה להוריי היקרים, שחינכו, שתמכו, שלא ויתרו. לחמותי, שהייתה שם בכל מקום שבו הייתי חסר. לילדיי, שלחמתם מלחמה משלכם וניצחתם. ולך, רעייתי האהובה, שגילית לי, מחדש, מהי עוצמה אמיתית. אני מעריך שלך.

ולסיום, תזכרו ליהנות. זו אולי המשימה הבי תובענית שיש, אבל אין לה תחליף. אין לה מקבילה. כי כשאתה קם כל בוקר ויודע שאתה שומר על מה שהכי חשוב - על האנשים, על האדמה, על התקווה - אתה מגלה שגם בלב המלחמה יש מקום לשמחה. תודה לכם. על הדרך, על הזכות, על האמונה.

ברעות שריונאים.